

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

19 noiembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție, în următoarea componență:

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Cobzac Elena

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Boico Victor

judecând, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către avocatul Țurcanu Tudor în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 mai 2018, în cauza penală privindu-l pe

Beleavschi Vitali Xxxxx, născut la xxxxx, originar și domiciliat r-nul Xxxxx s. Xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 04.10.2017-01.03.2018
2. instanța de apel: 26.03.2018-17.05.2018
3. instanța de recurs: 17.06.2019 - 19.11.2019

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Ungheni, sediul Central din 01 martie 2018, Beleavschi Vitali Xxxxx învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal a fost achitat, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

2. Potrivit sentinței s-a constatat, că Beleavschi V. este pus sub învinuire pentru că la data de 29 noiembrie 2013 urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, sub pretextul unui împrumut, creând un caracter legal al acțiunilor sale, a întocmit o recipisă precum că a împrumutat bani în sumă de 500 euro de la Condrațcaia Larisa, care a fost întocmită la domiciliul acesteia din s. Xxxxx r. Xxxxx. Fără a avea scopul inițial de rambursare a sumei de bani împrumutate, Beleavschi V. a dobândit ilicit de la Condrațcaia Larisa suma de 500 euro, echivalentul a 8918 lei și a avut o înțelegere precum că urmează a rambursa mijloacele financiare în timp de două luni, însă acesta s-a eschivat de a-și onora obligațiile cauzându-i astfel părții vătămate daună materială în proporții considerabile.

Astfel, instanța de fond a constatat că potrivit învinuirii fapta lui Beleavschi V. a fost încadrată în baza art. 190 alin. (2). lit. c) Cod penal, „escrocherie, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane, prin abuz de încredere, săvârșită cu cauzarea de daune în proporții considerabile”.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, de condamnare a lui Beleavschi V. în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, la 3 ani

închisoare, cu privarea de dreptul a ocupa anumite funcții și a exercita anumită activitate pe un termen de 2 ani. În baza art. 90 Cod penal, a suspenda condiționat executarea pedepsei cu închisoarea pe un termen de probă de 3 ani.

În motivarea apelului a invocat:

-fiind analizate în cumul totalitatea probelor cercetate în ședința de judecată se constată că, de către acuzare au fost acumulate probe suficiente, pertinente și concludente care dovedesc vinovăția lui Beleavschi V. în comiterea faptei incriminate, astfel că deși partea vătămată, Condrațcaia Larisa, nu s-a adresat în instanța de judecată cu o cerere de chemare în judecată în ordin civil, nu este un temei de a-l elibera pe Beleavschi V. de răspundere penală sau a fi achitat;

- deși partea vătămată a avut posibilitatea să se adreseze în instanța de judecată, oricum în acțiunile lui Beleavschi V. se întrunesc elementele infracțiunii de escrocherie. Chiar conform propriilor declarații, Beleavschi V. motivează că din anul 2013 pînă la data depunerii plîngerii pe cazul dat de către partea vătămată, deși a împrumutat bani de la Condrațcaia Larisa pe un termen de 2 luni, nu a restituit acești bani din motiv că nu a avut posibilitatea să-i restituie. Astfel, Beleavschi cunoscînd că situația financiară este grea și că nu va avea posibilitatea să-și onoreze obligația de a restitui banii în termen, a înșelat-o pe Condrațcaia Larisa pentru a o convinge să-i transmită suma de 500 euro în termen de 2 luni. La fel, Condrațcaia Larisa a relatat în cadrul urmăririi penale, că după ce a depus o plîngere la poliție Beleavschi V. a declarat că, din acest motiv nici nu va mai vedea acești bani, dîndu-și încă o dată seama că acesta este un escroc;

- deși în ședința de judecată Condrațcaia Larisa nu a declarat despre acest fapt din motiv că, întrebările acuzatorului de stat adresate părții vătămate pentru a concretiza dacă a dat astfel de declarații în cadrul urmăririi penale, au fost respinse de președintele ședinței. Totuși declarațiile părții vătămate din cadrul urmăririi penale pot fi declarate veridice din motiv că aceleași declarații sunt date și de martorul, Caducenco Ion, care a comunicat că Beleavschi V. a negat faptul că, a împrumutat careva bani de la Condrațcaia Larisa, fapt confirmat chiar și de ultimul, spunînd că într-adevăr a declarat angajatului IP Ungheni, Caducenco Ion, că nu a împrumutat bani de la Condrațcaia Larisa și că nu a scris careva recipisă și anume a explicat clar că inițial nu a recunoscut acest fapt din motiv că nu-și amintea că a scris careva recipisă;

- doar după ce prin raportul de constatare tehnico-științifică s-a constatat că scrisul din recipisă aparține anume lui Beleavschi V., acesta a recunoscut faptul că a împrumutat suma respectivă de bani de la Condrațcaia Larisa, și este clar că în cazul în care nu exista o astfel de recipisă acesta nu avea să recunoască că a însușit careva bani de la Condrațcaia Larisa. Luând în considerație termenul scurs de la data însușirii banilor pînă la data depunerii plîngerii de partea vătămată, faptul că partea vătămată de nenumărate ori solicita de la inculpat restituirea banilor însă fără succes, faptul că inculpatul este administratorul unei întreprinderi individuale și nu a încercat măcar în rate să restituie suma de bani, faptul că după depunerea plîngerii de către partea vătămată a negat că a însușit de la aceasta careva bani pînă ce această versiune nu a fost dezbătută de raportul de constatare tehnico-științific, rezultă că acesta nici nu a avut intenția de a restitui banii însușiți și în cazul dat lipsește încălcarea normelor de drept

civil de către Beleavschi V.;

- argumentele instanței prin care a apreciat critic înscrisurile date de către Beleavschi V. în cadrul examinării plîngerii adresate de Condrațcaia Larisa precum că nu pot fi luate în considerație din motiv că nu i-a fost asigurat prezența unui translator pentru a nu i se încălca dreptul la un proces echitabil este neîntemeiată din motiv că deși în cadrul examinării cauzei penale în prima instanță inculpatul, vorbea în limba rusă, în cadrul urmăririi penale nu au fost temeuri de a-i fi asigurat translator, fapt confirmat prin declarațiile martorului, Caducenco Ion, la fel conform proceselor-verbale ale acțiunilor de urmărire penală efectuate cu prezența lui Beleavschi V. și unde a participat avocatul acestuia, fără a participa translator, nu sunt făcute careva obiecții nici de Beleavschi V. și nici de avocatul său precum că i s-ar fi îngădit careva drepturi inclusiv asigurarea prezenței unui translator, iar la întrebările acuzatorului de stat, în ședința de judecată inculpatul a recunoscut că, cu angajatul IP Ungheni, Ion Caducenco, și cu ofițerul de urmărire penală, Adriano Tanas, a vorbit doar în limba română;

- în sentință s-a indicat faptul că, din declarațiile inculpatului care nu au fost negate de partea vătămată, banii au fost împrumutați de el cu aproximativ un an înainte de a întocmi recipisa anexată la cauza penală și anume deoarece nu a întors la timp datoria partea vătămată i-a solicitat să-i scrie o recipisă în acest sens. Ulterior de către instanță s-a motivat faptul că deoarece inculpatul, a întocmit recipisă peste un an după ce a împrumutat banii, prin ce a garantat împrumutul dînd dovadă de intenție de a restitui împrumutul, aceste afirmații nu corespund adevărului, instanța s-a bazat doar pe declarațiile inculpatului din motiv că, partea vătămată clar a menționat în ședința de judecată precum că recipisă a fost întocmită de inculpat în ziua cînd a transmis acestuia suma de 500 euro și anume la 29 noiembrie 2013. La fel, în timp ce era audiat inculpatul, partea vătămată, Condrațcaia Larisa, nu a fost de acord cu declarațiile inculpatului precum că recipisă a fost întocmită ulterior transmiterii banilor și a făcut obiecții la declarațiile inculpatului, însă de către instanță nu i s-a permis să facă obiecții, ci doar la sfîrșitul audierii să acorde doar întrebări, însă deoarece partea vătămată este vorbitoare de limba rusă, iar în acel moment doar inculpatului i s-a asigurat translator, aceasta nu a mai adresat careva întrebări. Ulterior, instanța nu a adus la cunoștință părților despre posibilitatea de a face cunoștință cu procesul-verbal al ședinței de judecată și careva obiecții nu s-au înaintat;

- urmează a fi apreciată critic proba apărării pe care s-a bazat instanța la adoptarea sentinței de achitare a inculpatului și anume contractul de vînzare-cumpărare din 02 august 2013, prin care se confirmă că Beleavschi V. a procurat o casă iar conform declarațiilor sale anume din acest motiv a împrumutat bani de la Condrațcaia Larisa deoarece urma să procure o casă și nu-i ajungeau acești bani, sau în cadrul examinării cauzei s-a constatat cu certitudine faptul că, banii au fost însușiți de către Beleavschi V. la data de 29 noiembrie 2013, pe cînd conform prevederilor contractului, Beleavschi V. a achitat vînzătorului prețul casei la data încheierii contractului, adică la data de 02 august 2013, pînă a împrumuta bani de la partea vătămată.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 mai 2018, a fost admis apelul declarat, fiind casată integral sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Beleavschi V. a fost recunoscut

vinovat și condamnat în baza art. 190 alin.(2) lit. c) Cod penal, la amendă în mărime de 500 unități convenționale, ceea ce constituie suma de 10.000 lei, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și de a exercita activități în domeniul administrării mijloacelor financiare, pe un termen de 3 ani.

5. În motivarea soluției, instanța de apel a indicat că instanța de fond a stabilit incorect starea de fapt, care nu corespunde probelor care au fost apreciate incorect, instanța de fond ajungând eronat la concluzia de achitare a lui Beleavschi V., pe motiv că fapta acestuia nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, avînd în vedere aprecierea eronată dată de către instanța de fond probatoriului administrat la caz, cît și interpretarea eronată a stării de fapt constatate pe parcursul cercetării judecătorești. De asemenea, instanța de fond la adoptarea sentinței a încălcat prevederile art. 101 alin. (1), art. 384 alin. (3), art. 385 alin.(1) Cod de procedură penală.

Instanța de apel a reținut că concluziile primei instanțe cu privire la achitarea inculpatului Beleavschi V. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal sunt pripite, nu corespund materialelor dosarului fără ca probele administrate în cauză să fie apreciate fiecare în parte și în ansamblu din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și coroborării lor, respectiv pripit instanța a ajuns la concluzia că fapta comisă de inculpat nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii incriminate acestuia. Astfel, prima instanță la adoptarea sentinței în privința inculpatului, urma a soluționa chestiunile prevăzute la art. 385 alin.(1) Cod de procedură penală, luând în considerație toate mijloacele de probă administrate în primă instanță.

Instanța de apel a constatat că Beleavschi V., la data de 29 noiembrie 2013, urmărind scopul dobîndirii ilicite a bunurilor altei persoane, prin abuz de încredere, sub pretextul unui împrumut, creînd un caracter legal al acțiunilor sale, a întocmit o recipisă precum că a împrumutat bani în sumă de 500 euro de la Condrațcaia Larisa, care a fost întocmită la domiciliul acesteia din s. Xxxxx, r. Xxxxx. Fără a avea scopul inițial de rambursare a sumei de bani împrumutate, Beleavschi V. a dobândit ilicit de la Condațcaia L. suma de 500 euro, echivalentul a 8918 lei, și deși a avut o înțelegere precum că urmează a rambursa mijloacele financiare în timp de două luni, acesta s-a eschivat de a-și onora obligațiile, cauzându-i astfel părții vătămate daună materială în proporții considerabile. Prin acțiunile sale intenționate, inculpatul Beleavschi V. a comis infracțiunea prevăzută de art. 190 alin (2) lit. c) Cod penal, *escrocherie, adică dobîndirea ilicită a bunurilor altei persoane, prin abuz de încredere, cu cauze daune în proporții considerabile.*

În viziunea instanței de apel, cu toate că inculpatul nu și-a recunoscut vina în comiterea infracțiunii din speță, vinovăția acestuia în comiterea faptei reținute este dovedită prin probele administrate, cercetate în instanța de fond și verificate în ședința instanței de apel și anume: declarațiile părții vătămate, Condrațcaia Larisa, martorului Caducenco I., recipisa în original întocmită la 29.11.2013 (f.d. 19), explicația lui Beleavschi V. din 26.07.2017 (f.d. 21); raportul de constatare tehnico-științifică nr. 24/12/1-R-4244 din 03 august 2017 (f.d. 28).

În aserțiunea descrierii obiectului material al infracțiunii de escrocherie, comisă de către inculpatul, instanța de apel a reținut că, la caz acesta îl constituie suma de bani de 500 de euro, care sub pretextul unui împrumut, în baza recipisei semnate la data de 29 noiembrie 2013, de către inculpat, fapt confirmat de către ultimul în cadrul urmăririi penale și prin raportul de constatare tehnico- științifică nr. 34/12/1-R-4244 din 03 august 2017, conform căruia s-a concluzionat că, semnătura din recipisa din 29 noiembrie 2013 este executată probabil de Beleavschi Vitalie. Textul manuscris din recipisa din 29 noiembrie 2013 este executată de către Beleavschi Vitalie.

Sub aspectul expus, instanța de apel a indicat că conform relatărilor părții vătămate, Condrațcaia Larisa, care a reținut că este neîntemeiată afirmația constatată de către instanța de fond, precum că banii ar fi fost transmiși de către pătimită inculpatului cu un an înainte de data întocmirii recipisei, de vreme ce faptul dat a fost combătut însuși de către pătimită, Condrațcaia Larisa, cât și de către martorul Caducenco Ion, care au confirmat cert că împrumutul i-a fost acordat inculpatului anume la data de 29 noiembrie 2013 și tot la aceeași dată a fost întocmită și recipisa.

Mai mult ca atât, la capitolul dat, instanța de apel a indicat și faptul că fiind audiată în ședința instanței de fond și suplimentar în ședința instanței de apel, pătimită Condrațcaia Larisa a afirmat că inculpatul s-a adresat către dânsa pentru a-i acorda în împrumut suma de 500 euro, pe o perioadă de 2-3 luni, însă a început să-i restituie acești bani abia în anul 2017, după adresarea sa la organele de poliție.

Mai mult ca atât, este cert constatat faptul că obiectul material este întregit datorită faptului că pătimită Condrațcaia L. a menționat clar că inculpatul a împrumutat suma de 500 euro anume în vederea procurării unui imobil.

Cu toate că instanța de fond a reținut că la caz, că inculpatul ar fi procurat un bun imobil, și a menționat acel fapt drept dovadă a lipsei intenției de însușire prin abuz de încredere a banilor părții vătămate, această concluzie este una contradictorie, și cu atât mai mult contrazisă însuși de aceleași materiale ale cauzei penale, or, contractul de vânzare-cumpărare a bunului imobil pe numele lui Beleavschi V. a fost întocmit și semnat la data de 02 august 2013, pe când împrumutul a fost acordat inculpatului la data de 29 noiembrie 2013, circumstanță care la fel nu a fost apreciată de către instanță la adoptarea soluției de achitare.

De rînd cu cele evidențiate, instanța de apel a considerat dovedit în întregime obiectul material al infracțiunii, care în acest caz îl constituie suma de 500 euro, astfel că pe faptul dat pătimita, Condrațcaia Larisa, a confirmat că această sumă a fost acordată inculpatului în calitate de împrumut, aceasta fiind încrezută că suma de bani îi v-a fi restituită la timp, cu atât mai mult că sunt vecini cu inculpatul și avea încredere în el, acesta fiind angajat în câmpul muncii, iar din perioada anului 2013, dînsul conducea mai multe automobile.

Așa dar, instanța de apel a notat că, inculpatul a creat o stare de fapt a lucrurilor falsă, în vederea obținerii încrederii părții vătămate, Condrațcaia Larisa, cu ulterioara însușire a banilor acesteia acordați sub împrumut, având din start intenția bine stabilită de a nu restitui suma de bani acordată ultimului, astfel camuflîndu-și acțiunile de însușire prin abuz de încredere a banilor pătimatei, sub aspect civil, concluzie eronat reținută și de către instanța de fond.

De rînd cu cele evidențiate, instanța de apel a notat și faptul că martorul, Caducenco Ion, a relatat că dînsul în calitate de agent constatator, a examinat plîngerea depusă de către pătimita, Condrațcaia Larisa, pe faptul că inculpatul intenționat primind în împrumut suma de 500 euro, pe care nu i-a restituit-o sub diferite pretexte, iar în urma audierii pătimatei a constatat că de mai multe ori s-a adresat către inculpat cu cerința de restituire a sumei date de bani, însă acesta a refuzat. Totodată instanța de apel a reținut că pătimită, Condrațcaia Larisa, a menționat că după ce dînsa s-a adresat la poliție, inculpatul, i-a spus că nu-i va mai restitui acești bani în sumă de 500 euro.

La caz, instanța de apel a mai stabilit că latura obiectivă a infracțiunii s-a realizat nemijlocit prin faptul că inculpatul, cunoscând despre imposibilitatea restituirii sumei de 500 euro, dar și neavînd din start intenția de a restitui această sumă de bani, la cerințele pătimatei de a restitui banii, a refuzat, cu atît mai mult, însuși pătimită, cît și martorul Caducenco Ion au susținut cert că, inculpatul în general nu a recunoscut că a luat această sumă în împrumut și a negat înscrisul și semnătura din recipisa de la data de 29 noiembrie 2013, iar după emiterea raportului de constatare tehnico-științifică nr. 24/12/1-R-4244 din 03 august acesta a recunoscut că a luat în împrumut de la pătimita Condrațcaia Larisa, suma de 500 euro.

În atare conținut, inculpatul anume prin schimbarea declarațiilor sale, a manifestat cert intenția de eschivare de la suma de bani, astfel acesta recunoscînd suma estorcată doar după ce raportul de constatare tehnico-științifică vizat supra a constatat că semnătura din recipisa din 29 noiembrie 2013 este executată de Beleavschi Vitalie, totodată textul manuscris din recipisa din 29 noiembrie 2013 este executat de către Beleavschi Vitalie.

De altfel, instanța de apel a notat că, însuși inculpatul în ședința instanței de apel a remarcat că recunoaște că a luat suma de bani și că a restituit în măsura posibilității datoria față de pătimită, însă nu a putut să restituie mai mult.

Subsidiar, instanța de apel a reținut că infracțiunea de escrocherie s-a realizat nemijlocit prin metoda abuzului de încredere, circumstanță ce reiese din relatările părții vătămate Condrațcaia L. care a menționat că, cu inculpatul sunt vecini și a avut încredere în acesta, și atunci cînd i-a împrumutat ultimului suma de 500 euro era încrezută că-i v-a restitui acești bani, deoarece era angajat în cîmpul muncii, și pe perioada începînd cu anul 2013, a schimbat mai multe automobile, totodată ultimul a remarcat că motiv pentru împrumut servește necesitatea de a procura un imobil, fapt care a și fost făcut.

Astfel, în ipoteza abuzului de încredere, făptuitorul exploatează raporturile de încredere care s-au stabilit între el și victimă. De regulă, raporturile de încredere decurg din încheierea unor convenții de drept civil sau din alte fapte juridice, situație corespunzătoare și la caz, prin semnarea unui contract de împrumut, denumit recipisă, din data de 29 noiembrie 2013, echivalent contractului de împrumut, astfel instanța de apel a reținut că raporturile dintre inculpat și pătimita Condrațcaia L. s-au creat pe fondul atitudinii de prietenie, care a fost artificial creată și susținută, timp îndelungat, prin eforturile inculpatului.

De asemenea, instanța de apel a mai reținut că drept motiv pentru emiterea unui act judecătoresc de achitare, instanța de fond a reținut prezența unor relații civile și a

pus la îndoială faptul că partea vătămată, Condrațcaia Larisa nu s-a adresat în instanța de judecată în ordinea acțiunii civile, concluzie în viziunea instanței de apel pripită, formală și convențională, or, deși partea vătămată, Condrațcaia Larisa, nu s-a adresat în instanța de judecată cu o cerere de chemare în judecată în ordinea acțiunii civile conform prevederilor art. 166 - art. 167 Cod de procedură civilă, acest fapt nu denotă și lipsa faptei infracționale de escrocherie, în situația în care camuflarea intenției de însușire prin abuz de încredere a banilor, sub pretextul unui împrumut, în situația intenției directe de însușire prin abuz de încredere a sumei de bani de 500 euro.

La fel, în viziunea instanței de apel urmează a fi recunoscute drept declarative, formale și unilaterale alegațiile reținute de către instanța de fond, precum că recipisa a fost întocmită la un an, de la data transmiterii reale a sumei de 500 de euro în împrumut inculpatului Beleavschi V. în situația în care aceste circumstanțe au fost reținute doar din relatările inculpatului, care urmează a fi doar ca o metodă de apărare și inducere a instanței judecătorești în eroare, fiind omis faptul că inițial însuși inculpatul a negat că ar fi semnat și întocmit recipisă în litigiu și a negat însuși pretinsa primire de careva bani în împrumut de la pătimită, recunoscând acest fapt doar după emiterea raportului de constatare tehnico-științifică nr. 34/12/1-R-4244 din 03 august 2017, care a confirmat integral faptul că anume inculpatul a întocmit și semnat această recipisă.

Astfel, la stabilirea pedepsei penale, instanța de apel a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, că a fost comisă o infracțiune de persoana inculpatului, care nu are antecedente penale, anterior nefiind condamnat, nu a recunoscut vina, nu figurează la evidența medicului narcolog și psihiatru, este căsătorit, nu are careva persoane la întreținere, circumstanțe, care conduc la concluzia privind aplicarea față de inculpat a unei sancțiuni penale pecuniare.

În speță, instanța de apel a reținut că careva circumstanțe atenuante din categoria celor prevăzute la art. 76 alin. (1) Cod penal și circumstanțe agravante din rîndul celor vizate la art. 77 alin. (1) Cod penal, în privința inculpatului nu s-au reținut.

Așa fiind, apreciind totalitatea împrejurărilor de ordin obiectiv și subiectiv, instanța de apel a considerat că scopul educativ și preventiv al pedepsei aplicate în cauza penală dată, în privința inculpatului, poate fi atinsă prin aplicarea pedepsei neprivative de libertate.

Așa dar, la adoptarea deciziei, individualizând pedeapsa principală, instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 96, art. 385 alin. (1), 394 alin. (1) și alin. (2) Cod de procedură penală, considerând că aplicarea unei pedepse privative de libertate față de inculpat este inoportună și neproporțională infracțiunii comise, cât și urmărilor prejudiciabile survenite.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recursur ordinar de către avocatul Țurcanu T. în numele inculpatului, care solicită casarea acesteia, cu menținerea sentinței.

În motivarea recursului invocă:

- instanța de apel potrivit descriptivului deciziei contestate nu a judecat cauza în limita și în raport cu toate circumstanțele de fapt și de drept invocate în rechizitoriu;

- instanța de apel nu a judecat cauza penală în condițiile legii, deoarece a adoptat o hotărâre care nu cuprinde motivele legale pe care se întemeiază soluția, reieșind și

din faptul că între partea vătămată și inculpat sunt niște relații civile, fapt ce reiese din contractul de împrumut (recipisa);

- analiza conținutului învinuirii formulate, denotă caracterul formal al acesteia, Mai mult, învinuirea este una abstractă, ceea ce înseamnă că organul de urmărire penală și acuzatorul de stat au încălcat mai multe drepturi și chiar principii generale, care au menirea să asigure dreptul la un proces echitabil în sensul art. 6 par. 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului Libertăților Fundamentale;

- fapta presupus săvârșită de către Beleavschi V. nu se încadrează în componența infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal;

- între inculpatul Beleavschi Vitali și partea vătămată Condrațcaia Larisa există un raport juridic civil, fapt care atrage în mod incontestabil achitarea inculpatului, pentru că fapta nu este prevăzută de legea penală, așa cum prevede art. 390 alin. (I) pct. 4) din Codul de procedură penală. Astfel, între părți au existat relații civile, nefiind dovedită latura obiectivă și subiectivă a infracțiunii de escrocherie, iar litigiile dintre acestea urmau a fi soluționate într-un proces civil;

- în cazul unui împrumut, abuzul de încredere nu se poate săvârși decât în situația unui contract de comodat (împrumut cu folosință), iar nu și pentru un împrumut de consumație, care privește bunuri consumptibile, inclusiv sume de bani pentru care se transmite o dată cu bunurile și dreptul de proprietate asupra acestora, fapt care determină în cazul refuzului restituirii la scadență a împrumutului, nașterea unui litigiu civil;

- în speță nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de escrocherie prin abuz de încredere sau înșelăciune, prevăzută de art. 190 Cod penal, acțiunea inculpatului Beleavschi Vitali, reprezentând o simplă neexecutare a convenției scrise (recipisa), neexistând fapta penală incriminată de art. 190 din Codul penal, ci existând o faptă care nu este prevăzută de legea penală. Totodată, conform art. 1 al Protocolului nr. 4 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale din 04.11.1950 este interzisă privarea de libertate pentru datorii, fiind invocat că „nimeni nu poate fi privat de libertatea sa pentru singurul motiv că nu este în măsură să execute o obligație contractuală”;

- probele examinate și verificate în ședința instanței confirmă faptul că Condrațcaia Larisa i-a transmis lui Beleavschi Vitali cu titlu de împrumut pe două luni suma de 500 euro, fapt care a fost recunoscut de inculpat, semnând recipisa;

- de la momentul primirii împrumutului în anul 2013 și pînă la momentul înaintării plîngerii de către partea vătămată, inculpatul a restituit o parte din împrumut și anume de 500 lei, fapt confirmat de către Condrațcaia Larisa și inculpat în instanța de judecată, circumstanțe ce exclude intenția făptuitorului de a o induce în eroare pe partea vătămată și totodată intenția de a restitui;

- recipisa întocmită nicidecum nu confirmă că Beleavschi Vitali la momentul intrării în stăpînirea banilor, a urmărit scopul sustragerii și nu avea intenția să-și onoreze angajamentul asumat. Recipisa din 29.11.2013 a fost întocmită exact pentru garantarea executării obligației de împrumut, asumate anterior, care încă o dată vine să confirme faptul că inculpatul nu a înșelat-o și nici nu a abuzat de încredere la momentul primirii banilor cu împrumut pentru procurarea casei de locuit;

- suma în valută de 500 euro a fost obținută perfect legal, prin acord de împrumut, banii fiind cheltuiți anume pentru cumpărarea casei, pentru care nu-i ajungeau bani. Inculpatul nu neagă că îi este dator d-nei Condrațcaia Larisa, însă declară că nu poate să achite suma pe motiv de probleme financiare;

- consideră că nu au fost administrate probe suficiente și verosimile, care ar demonstra faptul comiterii de către Beleavschi V. a infracțiunii de escrocherie, în acest sens nefiind probată intenția acesteia de dobândire ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau prin abuz de încredere care constituie latura subiectivă a acestei infracțiuni;

- cazul constituie un litigiu de ordin civil, care urmează a fi soluționat de către instanța de judecată.

În drept recurentul își întemeiază recursul în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a depus referință privind opinia asupra recursului declarat procurorul, care a solicitat de a decide inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat, deoarece instanța de apel just a constatat circumstanțele de drept și de fapt ale cauzei, corect încadrând acțiunile făptuitorului. Instanța de apel și-a motivat corect soluția și s-a pronunțat asupra tuturor motivelor relevante în apel, iar motivarea soluției corespunde dispozitivului hotărârii.

8. Judecând recursul în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că acesta urmează a fi admis, din următoarele considerente:

În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. b) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța de recurs este în drept de al admite, cu casarea parțială sau totală a hotărârii atacate și a dispune achitarea persoanei.

Ținând cont de prevederile legale enunțate mai sus, Colegiul penal lărgit relevă că, rațiunea și finalitatea exercitării căii de atac, în special a recursului ordinar, constă în înlăturarea erorilor admise de instanța ierarhic inferioară la etapa precedentă de judecare a cauzei, iar controlul judecătoresc pe care acesta îl declanșează, are un rol preventiv și unul reparator. Adică, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea unei erori de drept, care a dus la adoptarea unei hotărâri greșite.

La caz, din textul recursului ordinar declarat se constată că, autorul invocă temeiul de casare prevăzut de pct. 6), 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, criticând în esență soluția adoptată de către instanța de apel, prin care Beleavschi V. a fost condamnat de comiterea infracțiunii de escrocherie, imputate acestuia, solicitând în cele din urmă menținerea hotărârii de achitare, adoptată de prima instanță.

Analizând hotărârea judecătorească atacată, prin prisma temeiului de recurs invocat, în raport cu circumstanțele cauzei, stabilite în prezenta speță, Colegiul penal consideră că, sunt eronate concluziile instanței de apel, în urma cărora a fost admisă cererea de apel declarată de către procuror, respectiv stabilită vinovăția inculpatului Beleavschi V. și condamnat acesta pentru săvârșirea infracțiunii de escrocherie, prevăzută de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal.

În acest context, reieșind din materialele cauzei penale supuse judecării, instanța de recurs reține că, inculpatul Beleavschi V. a fost învinuit de către organul de urmărire penală de faptul că: *la data de 29 noiembrie 2013, urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, sub pretextul unui împrumut, creând un caracter legal al acțiunilor sale, a întocmit o recipisă precum că a împrumutat bani în sumă de 500 euro de la Condrațcaia Larisa, care a fost întocmită la domiciliul acesteia din s. Xxxxx. r. Xxxxx. Fără a avea scopul inițial de rambursare a sumei de bani împrumutate, Beleavschi V. a dobândit ilicit de la Condrațcaia Larisa suma de 500 euro, echivalentul a 8918 lei și avut o înțelegere precum că urmează a rambursa mijloacele financiare în timp de două luni, acesta s-a eschivat de a-și onora obligațiile cauzându-i astfel părții vătămate daună materială în proporții considerabile.*

Prima instanță, judecând cauza în urma cercetării judecătorești a considerat că, apreciind probele, a ajuns la concluzia că în acțiunile inculpatului Beleavschi V. lipsesc semnele componenței de infracțiune, prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal. Prin urmare, inculpatul a fost achitat pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Urmare a contestării sentinței de către către partea acuzării, instanța de apel rejudecând cauza a casat sentința și a pronunțat o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul Beleavschi V. a fost recunoscut vinovat și condamnat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, stabilindu-i pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 500 unități convenționale, echivalentul a 10.000 lei, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și de a exercita activități din domeniul administrării mijloacelor financiare, pe un termen de 3 ani.

Astfel, la adoptarea soluției instanța de apel a considerat că, prima instanță a stabilit incorect starea de fapt, care nu corespunde probelor din dosar, care au fost apreciate incorect, instanța de fond ajungând eronat la concluzia de achitare a lui Beleavschi V., pe motiv că fapta acestuia nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal.

În concluziile sale, instanța de apel a consemnat în urma propriei evaluări a cumulului de probe că, *“... latura obiectivă a infracțiunii s-a realizat nemijlocit prin faptul că inculpatul, cunoscând despre imposibilitatea restituirii sumei de 500 euro, dar și neavând din start intenția de a restitui această sumă de bani, la cerințele pătimatei de a restitui banii a refuzat, cu atât mai mult, însuși pătimită, cât și martorul Caducenco Ion au susținut cert că inculpatul în general nu a recunoscut că a luat această sumă în împrumut și a negat înscrisul și semnătura din recipisa de la data de 29 noiembrie 2013, iar după emiterea raportului de constatare tehnico-științifică nr. 24/12/1-R-4244 din 03 august 2017 acesta a recunoscut că a luat în împrumut de la pătimita Condrațcaia Larisa, suma de 500 euro.”* De asemenea, instanța de apel a menționat că: *În atare conținut, inculpatul anume prin schimbarea declarațiilor sale, a manifestat cert intenția de eschivare de la suma de bani, astfel acesta recunoscând suma estorcată doar după ce raportul de constatare tehnico-științifică vizat supra a constatat că semnătura din recipisa din 29 noiembrie 2013 este executată de Beleavschi Vitalie, totodată textul manuscris din recipisa din 29 noiembrie 2013 este executat de către Beleavschi Vitalie, din care*

considerente a conchis că în acțiunile inculpatului se regăsesc în mod rezonabil, elementele infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal.

Însă, contrar raționamentelor expuse de instanța de apel în hotărârea adoptată la caz, Colegiul penal lărgit, în deplin acord cu prima instanță apreciază că, în cauza deferită judecății, din probatoriul administrat și cercetat se constată că inculpatul Beleavski V. nu se face vinovat de săvârșirea infracțiunii de escrocherie, așa precum i-a fost imputat în actul de învinuire de către organul de urmărire penală.

De altfel, Colegiul nu poate fi de acord cu punctul de vedere al instanței de apel, precum că s-a constatat existența elementelor infracțiunii de escrocherie în acțiunile lui Beleavski V., deoarece aceste concluzii vin în contradicție cu probele prezentate de către partea acuzării și administrate la caz.

Potrivit doctrinei penale, latura subiectivă a infracțiunii prevăzute la art. 190 Cod penal se caracterizează, în primul rând, prin vinovăție sub formă de intenție directă. De asemenea, la calificarea faptei, este obligatorie stabilirea scopului special, adică a scopului de cupiditate.

Primirea bunurilor cu condiția îndeplinirii unui angajament poate fi calificată conform art. 190 Cod penal doar în cazul în care făptuitorul, încă la momentul intrării în stăpânire asupra acestor bunuri, urmărea scopul de a sustrage și nu avea intenția să-și onoreze angajamentul asumat.

În cazul infracțiunii prevăzute de art. 190 Cod penal, prezența scopului de sustragere o demonstrează următoarele circumstanțe:

- situația financiară extrem de neprielnică a persoanei care își asumă angajamentul la momentul încheierii tranzacției;

- lipsa de fundamentare economică a caracterului irealizabil al angajamentului asumat;

- lipsa unei activități aducătoare de beneficii, îndreptate spre încasarea mijloacelor bănești necesare onorării angajamentului;

- achitarea veniturilor către primii deponenți din contul banilor depuși de deponenții ulteriori;

- prezentarea, la încheierea tranzacției, din numele unei persoane juridice inexistente sau înregistrate pe numele unei persoane, de care se folosește o altă persoană pentru a-și atinge interesele etc.

Temeiul aplicării răspunderii, potrivit art. 190 Cod penal, apare în cazul imposibilității apărării drepturilor subiective prin mijloacele justiției civile. Atunci când este vorba de două subiecte ale unui raport juridic, trebuie verificată, înainte de toate, ipoteza egalității lor în drepturi. Și numai dacă există indici care exced limitele încălcării normelor dreptului civil, atunci se justifică intervenția legii penale.

Normele de drept civil se aplică în cazul concurenței lor cu art. 190 Cod penal, dacă: 1) există posibilitatea restabilirii valorii lezate prin infracțiune pe calea acțiunilor benevole ale subiectului care a lezat valoarea ori pe calea acțiunii civile; 2) fapta a fost săvârșită în condițiile unui risc întemeiat.

Revenind la prezenta speță, Colegiul penal lărgit constată că instanța de apel a pus la baza condamnării inculpatului probe, care în opinia acesteia demonstrează indubitabil săvârșirea infracțiunii prescrise de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal și anume

declarațiile părții vătămate Condrațcaia L., martorului Caducenco I., recipisa în original întocmită la data de 29 noiembrie 2013, explicația lui Belevschi V. din 26 iulie 2017 și raportul de constatare tehnico-științifică nr. 24/12/1-R-4244 din 03 august 2017.

Prin urmare, instanța de recurs ține să specifice că, la această etapă a procedurilor nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, acesta fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond și de apel. Deci, Colegiul penal lărgit va verifica, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanța de fond și cea de apel, corectitudinea stabilirii vinovăției inculpatului la comiterea faptei imputate acestuia prin rechizitoriu.

Față de cele ce preced, instanța de recurs ține să menționeze că, probele verificate suplimentar și de instanța de apel, prezintă dubii că inculpatul a comis infracțiunea de escrocherie în circumstanțele descrise în rechizitoriu, mai mult acestea au confirmat încă o dată că în acțiunile inculpatului nu sunt realizate latura obiectivă și cea subiectivă a infracțiunii incriminate, deoarece acțiunile lui Belevschi V. nu au fost îndreptate spre dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere și inculpatul nu a avut intenție directă la momentul împrumutului de a sustrage bunurile sau de a nu-și onora obligațiile asumate.

Așadar, în cauza deferită judecătii, corect s-a stabilit de către prima instanță că nu a fost dovedit faptul că Belevschi V. a dobândit ilicit mijloacele bănești de la Condrațcaia L., prin escrocherie, așa precum a fost indicat în actul de învinuire.

Prin urmare, reieșind din materialele cauzei, instanța de recurs conchide asupra faptului că, just prima instanță a statuat că: *În speță, acuzatorul de stat nu și-a motivat poziția și nu a constatat modalitatea înșelăciunii, care poate fi verbală, scrisă sau sub forma unor acțiuni concludente, cu atât mai mult nu au fost invocate date precum că, în scopul obținerii mijloacelor financiare Belevschi Vitali a prezentat informații false sau a ascuns date care erau obligatorii de a fi prezentate părții vătămate. În aceeași ordine de idei, urmează a se lua în considerație că, primirea bunurilor cu condiția îndeplinirii unui angajament poate fi încadrată drept o escrocherie numai în cazul în care infractorul încă la momentul intrării în posesia acestor bunuri avea drept scop însușirea lor și nu intenționa să îndeplinească angajamentul asumat, însă conform recipisei și înțelegerii în formă scrisă, Belevschi Vitali a împrumutat banii în sumă de 500 euro de la Condrațcaia Larisa pentru a-și cumpăra casă. Cu atât mai mult că, acesta a scris recipisa peste aproximativ un an de la data împrumutării de facto a banilor, prin ce a garantat împrumutul, dând dovadă totodată de intenția de a restitui împrumutul. În opinia instanței de recurs, sunt întemeiate concluziile primei instanțe, unde aceasta a reținut că: „... ia în considerație și situația financiară a inculpatului la momentul primirii banilor, conform materialelor cauzei (din rechizitoriu și din declarațiile inculpatului (era administratorul ÎI „Belevschi Vitali”, în același an procurase o casă cu lotul de teren în aceeași localitate cu partea vătămată, din declarațiile inculpatului, acesta deținea în proprietate un automobil. Or, intenția cu privire la sustragere este demonstrată și prin situația financiară extrem de neprielnică a persoanei care își asumă angajamentul la momentul încheierii tranzacției, lipsa de fundamentare economică și caracterul irealizabil al angajamentului asumat, lipsa unei activități aducătoare de beneficii, îndreptate spre încasarea mijloacelor bănești necesare onorării angajamentului.”*

În consecință, instanța de recurs reține, reieșind din materialele cauzei, după cum a specificat prima instanță, că recipisa în original (f.d.19), a fost întocmită la data de 29 noiembrie 2013, prin care Beleavschi V. a împrumutat de la Condrațaia L. suma de 500 euro. Totodată, din declarațiile inculpatului, care nu au fost negate de partea vătămată, acesta a luat de fapt banii cu aproximativ un an până la întocmirea recipisei, însă deoarece nu i-a restituit în termenul în care s-au înțeles Condrațaia L. a cerut să fie întocmită recipisă, astfel inculpatul nu s-a eschivat să scrie recipisa după o anumită perioadă de timp, totodată până la depunerea plângerii, la 14 iulie 2017 de către partea vătămată, inculpatul Beleavschi V. a restituit 500 lei din împrumut. În asemenea circumstanțe, Colegiul penal lărgit nu întrevade în acțiunile inculpatului intenția de a dobândi ilicit bunurile altei persoane sau scopul cupidant necesar pentru a indica la prezența unei infracțiuni de escrocherie, precum a fost invocat în actul de învinuire. Cu referire la faptul menționat de către instanța de apel precum că, *inculpatul în general nu a recunoscut că a luat această sumă în împrumut și a negat înscrisul și semnătura din recipisa de la data de 29 noiembrie 2013, iar după emiterea raportului de constatare tehnico-științifică nr. 24/12/1-R-4244 din 03 august 2017 acesta a recunoscut că a luat în împrumut de la pătimita Condrațaia Larisa, suma de 500 euro, în opinia Colegiului penal, cu toate că a fost întocmit raportul de constatare tehnico-științifică, prin care se confirmă că semnătura din recipisă este a inculpatului, faptul dat nu dovedește că Beleavschi V. la momentul intrării în stăpânire asupra sumei de 500 euro urmărea scopul de a-i sustrage și nu avea intenția să-și onoreze angajamentul asumat. La acest aspect, fiind concludente și considerentele primei instanță, or faptul că inculpatul în explicațiile inițiale nu a recunoscut datoria și recipisa, nu denotă că aceasta era atitudinea sa la momentul obținerii banilor de la Condrațaia L.*

Având în vedere circumstanțele stabilite, în urma administrării probelor de către instanțele de fond în prezenta speță, se atestă că între inculpat și partea vătămată au existat niște relații civile, iar litigiile dintre aceștia urmau a fi soluționate într-un proces civil și nu fac subiectul infracțiunii de escrocherie în sensul invocat în rechizitoriu.

În consecință, Colegiul penal lărgit conchide asupra faptului că, prima instanță corect a dispus achitarea inculpatului de învinuirea în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, dar temeiul achitării urmează a fi cel stipulat de art. 390 alin. (1) pct. 4) Cod de procedură penală, adică din motiv că fapta nu este prevăzută de legea penală, întrucât relațiile dintre Beleavschi Victor și partea vătămată Condrațaia L. sunt de ordin civil, nefiind pasibile răspunderii penale.

În vederea susținerii raționamentelor enunțate mai sus, instanța de recurs ține să specifice că infracțiunea este o faptă (acțiune sau inacțiune) prejudiciabilă, prevăzută de legea penală, săvârșită cu vinovăție și pasibilă de pedeapsă penală. Însă, nu constituie infracțiune acțiunea sau inacțiunea care, deși, formal, conține semnele unei fapte prevăzute de legea penală, dar în esență este un delict civil. Respectiv, o persoană poate fi supusă răspunderii penale dacă în acțiunile acesteia sunt constatate toate patru elemente obligatorii ale unei infracțiuni: obiectul infracțiunii, latura obiectivă, subiectul, latura subiectivă și fapta comisă de aceasta este pasibilă răspunderii penale.

De asemenea, urmează de menționat că, potrivit art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală în coroborare cu art. 389 Cod de procedură penală, sentința de condamnare se

adoptă numai în condițiile în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate a fost confirmată prin ansamblul de probe existente, cercetate de instanța de judecată.

În același context, amintim că, în conformitate cu art. 26 alin. (3) Cod de procedură penală, sarcina prezentării probelor învinuirii îi revine procurorului. Vinovăția persoanei trebuie să fie dovedită în modul prevăzut de legea procesual-penală, prin toate mecanismele prevăzute de lege. Mai mult, conform art. 19 alin. (3) Cod de procedură penală, organul de urmărire penală are obligația de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei, de a evidenția atât circumstanțele care dovedesc vinovăția bănuțitului, învinuitului, inculpatului, cât și cele care îl dezvinovățesc, precum și circumstanțele care îi atenuează sau agravează răspunderea.

Față de cele ce preced, avându-se în vedere și probele puse la baza învinuirii lui Beleavschi Vitali în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, Colegiul penal lărgit statuează că versiunea înaintată de inculpat, precum că nu a săvârșit infracțiunea de escrocherie imputată, corespunde realității și nu a fost combătută de careva probe indubitabile prezentate de partea acuzării.

Mai mult, Colegiul penal lărgit reține că în cadrul cercetării judecătorești probele administrate pentru lămurirea faptelor și împrejurărilor cauzei sub toate aspectele în condiții de nemijlocire, publicitate și contradictorialitate, nu s-a constatat că Beleavschi V. este culpabil de comiterea infracțiunii de escrocherie.

Din considerentele expuse supra, instanța de recurs constată că fapta cu care a fost sesizată prin rechizitoriu instanța, nu are relevanță penală, fiind de natură civilă, adică inculpatul nu și-a executat în deplină măsură obligația civilă pe care partea vătămată susține că și-a asumat-o în urma înțelegerii încheiate, respectiv neexecutarea unei obligații contractuale prin excelență nu face obiect de incidență a legii penale.

De altfel, prin art. 1 din Protocolul nr. 4 la CEDO se statuează că nimeni nu poate fi privat de libertatea sa pentru singurul motiv că nu este în măsură să execute o obligație contractuală. Astfel, instanța de judecată consideră că în cazul examinat faptele săvârșite de către inculpatul Beleavschi V. nu sunt prevăzute de legea penală și de aceea nu constituie infracțiune, fiind un delict civil și reieșind din aceste prevederi legale instanța de recurs a ajuns la concluzia că Beleavschi V. urmează a fi achitat în temeiul prevederilor 390 alin. (1) pct. 4) Cod de procedură penală.

Astfel, în cazul în care instanțele ajung la concluzia că în cauză între părți există niște relații civile, urmează a fi dispusă achitarea persoanei în baza art. 390 alin. (1) pct. 4) Cod de procedură penală, adică din motiv că fapta nu este prevăzută de legea penală.

Generalizând cele expuse, se impune soluția de admitere a recursului declarat de către apărătorul inculpatului, casarea totală a deciziei instanței de apel și parțială a sentinței, cu rejudecarea cauzei și adoptarea unei noi hotărâri în aspectul vizat.

9. În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. b) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE:

Se admite recursul ordinar declarat de către avocatul Țurcanu Tudor în numele inculpatului, în cauza penală în privința lui **Beleavschi Vitali Xxxxx**, se casează total

decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 mai 2018 și parțial sentința Judecătorei Ungheni, sediul Central din 01 martie 2018, în partea temeiului achitării, rejudecă cauza și pronunță o hotărâre nouă, prin care **Beleavski Vitali Xxxxx** se achită de învinuirea adusă în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, pe motiv că fapta nu este prevăzută de legea penală, în conformitate cu prevederile art. 390 alin. (1) pct. 4) Cod de procedură penală.

În rest, sentința se menține.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la data de 19 decembrie 2019.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecător

Cobzac Elena

Judecător

Toma Nadejda

Judecător

Țurcan Anatolie

Judecător

Boico Victor